

ligge uden for de stillede Spørgsmaal, men som vi efter den os i den kongelige Ordre givne yderligere Bemyndigelse formene at burde indbrage under vor Betænkning.

Vi skulle herefter først fremdrage tvende Punkter, paa hvilke den nuværende Apotekerordning er mindre heldig og derfor trænger til en Reform. Denne Trang gør sig vel i det Væsentlige gældende saavel ved de med reelle Privilegier drevne Apoteker som ved de personlige; men da Ulemperne have været mere fremtrædende ved de personlige Apoteker, hvor Skændehaveren af Bevillingen ikke kan overføre denne paa andre, og Afgiften efter Loven af 10de April 1895 vil kunne anvendes som et Middel til at komme ud over disse Ulemper for de personlige Apotekers Bedkommende, lades i det følgende de reelt privilegerede Apoteker foreløbig ude af Betragtning. De to Punkter ere de, som omhandles i Spørgsmaalene 4. og 5: Enfers Drift af Apoteker og Mænden, hvorpaa Apoteker stundom styres ved andre end Privilegiernes Indhavere.

Det Forhold, med Hensyn til hvilket der tør siges at herse størst almindelig Utilfredshed med den bestaaende Ordning af Apotekervæsenet, i alt Fald blandt Farmaceuterne, er utvivlsomt Udgangen for en Apotekers Enke til i Genhold til Mændens Bevilling efter hans Død at vedblive Driften af Apoteket.

Medens Forordningen af 4de December 1672 § 12 som oven for omtalt ganske i Almindelighed bestemte, at efter en Apotekers Død hans Enke og Børn kunde blive ved Apoteket, der skulde bestyres af en eksamineret Provisor, har den kongelige Resolution af 23de December 1842 for de efter den oprettede personlige Apoteker opstillet som Hovedregel, at der, naar Apotekeren dør, skal aabnes en fri Konkurrence af alle, som besidde de til Erhvervelse fornødne Egenstaber. Smidkertid tager Resolutionen, som ovenfor anført, i Enfernes Interesse det Forbehold, at det, naar Apotekeren maatte efterlade sig en Enke, bliver ved særlig kongelig Resolution at afgøre, hvorvidt det maatte kunne tillades hende, at fortsætte Næringen under den i Forordningen af 4de December 1672 § 12 foreskrevne Betingelse (om Antagelse af en Provisor).

I den efter den nævnte kongelige Resolution forløbne Marckælle er, efter hvad der er oplyst for Kommissionen, 44 Apotekere med personligt Privilegium afgaaede ved Døden, og af disse efterlod 29 sig Enker. Af disse 29 Enker have 27 faaet Tilladelse til at fortsætte Driften af Mændens Apotek, medens saadan Tilladelse ikke er nægtet i 2 Tilfælde. Efter 1890 er Tilladelsen til at fortsætte Driften bestandig begrænset til kun at gælde for et vist bestemt Tidsrum af fra 5 til 10 Aar, medens Tilladelsen forinden det anførte Tidspunkt er givet „indtil videre“ eller, for ganske enkeltes Bedkommende, maatte endog for Livstid. For de Enker, der have Tilladelsen paa visse Aar, udløber Tilladelsen i Aarene fra 1898 til 1904. Af de 27 Enker, der have faaet Tilladelse til at fortsætte Driften, ere senere 6 afgaaede ved Døden, og 1 har mistet Tilladelsen ved Indgaaelse af nyt Egteskab.

Foranstaaende viser, at det efter den foreliggende Praksis er det almindelige, at Enken faar Tilladelse til at fortsætte Apotekets Drift. Antallet af Enker, som drive personlige Apoteker, er, som det fremgaar af ovenstaaende, for Tiden 20, og er det, saafremt den nuværende Praksis bibeholdes, antageligt, at Antallet vil stige. Dette turde nemlig blive en naturlig Følge af den ret almindelige større Forskel i Egtefællernes Alder, naar Mændene, saa-